

SİNEM DEMİREL

Umuda Dön

DESTEK YAYINLARI: 1809
KİŞİSEL GELİŞİM ROMANI: 2

SİNEM DEMİREL / UMUDA DÖN

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarımı: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Mesud Topal-Nursefa Üzüm Kalender
Reklam ve Tanıtım: Selen Çavuşoğlu-Işıl Ilgıt Şimşek

Destek Yayınları: Eylül 2023
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-441-976-8

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06

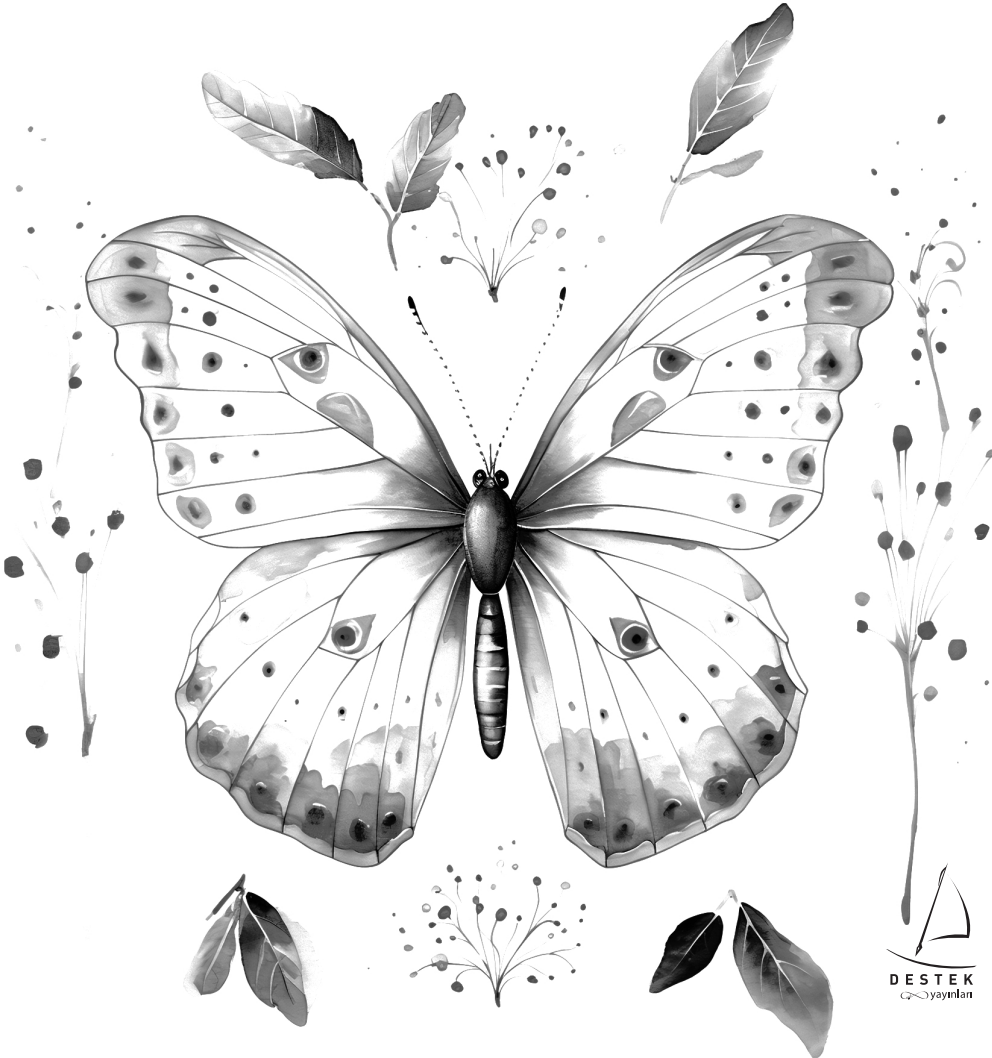

Destek Dukkan

SİNEM DEMİREL

Umuda Dön

Ođlum'a...

Yaşamıma acı ve sevinç dolu
deneyimlerle değen, olduğum
kişi olmamı sağlayan herkese
teşekkürlerimle...

İÇİNDEKİLER

- Güneşin Altında Yeni Bir Şey Yok / 13
- Acı Değildim, Aşk Değildim / 19
- Olmayan Şey, Zaten Yolunun Parçası Değil / 23
- Kendinle İlişkini İyileştir / 29
- Kayıp Değil Acemi / 33
- Neyi Ararsan, Onu Bulursun / 39
- Carpe Diem! / 43
- Hazır Olmayı Beklemek / 47
- Zorluklardan Çıkmak İçin Her Şeyin Var / 53
- Kader Senin İçin Yazılırken, Orada mısın? / 59
- Hem Öyle Hem Değil / 65
- Ayna! Ayna! / 71
- Neye İnanırsan, O Gerçek Olur / 75
- Hep Bir Gelecek Planıdır Mutluluk / 81
- Yorum, Hikâyeyi Yazar / 85
- Oluruna Bırak / 93
- Neye Üzülüyorsak, Biz Seçiyoruz! / 99

Sevilmeden Öğrenilir mi Sevmek? / 105

Kaftanın Sırrı / 113

Değişmek, Bir Seçim Yapmaktır / 119

Eylemsiz Bekleyiş / 127

Anlam Bütündedir! / 133

Herhangi Bir Yerden... / 139

Yüzünü Umuda Dön / 147

Veda ve Başlangıç / 153

GÜNLÜĞE DÜŞEN SATIRLAR / 161

Nena...

Onun dünyasıyla karşılaştığımdan beri, çok şeyi yeniden anlamaya ve anlamlandırmaya çalışıyorum. Çünkü olup bitenlere, artık yepyeni bir gözle bakıyorum. Bana kattığı derinlikle değişen, dönüşen ruhumu, en baştan keşfediyorum. Belki de şimdi ilk defa kendime gerçekten temas ediyorum. Böylece yolumu buluyorum... Ya da zaten ne zamandır üstünde yürüdüğüm yolu nihayet görür oluyorum.

Bilmiyorum, onunla farklarımızı, benzerliklerimizi de düşünüyorum sanırım. Ortak yanlarımızı çoğaltma arzusuyla eşeliyorum kenarda köşede kalanları. Bu da var, bu da var, bu da... Bir hayranlık belirtisi olmalı çabam. Çünkü içimi ansızın beliren bir sevinç sarıyor her seferinde. Bir tane daha bulmanın coşkusu, henüz ihtimal olanlara umut oluyor.

Ne vardı onunla ilgili bu kadar özel? Önce, zarif bir doğası vardı. Konuşurken ince, uzun bedenini nazikçe kullanırdı. Sesinin tonu, seçtiği kelimeleri nezaketle dolanırdı odanın içinde. Sonra, yüzündeki kocaman, ıslıl ıslıl gülümseme tatlı, ılık bir rüzgâr gibi esirdi insana doğru. Tazelenmiş bir hisle, derin bir nefes alırdınız. Sanki hiç bu kadar büyük bir nefesle ciğerlerinizi doldurmamışsınız gibi.

Yüreğinize düşen ferahlamaydı bu sanırım. İri, parlak, yeşil gözlerine bir zamanlar en derin acıların uğramış olduğunu anlar ve yine de kalbinize üşüşen bu hafıflemeyi hissederdiniz. Alev misali yanmış ateşlerin bir ruhta nasıl böyle zarafetle karşılandığını, nasıl taşınması güç, ağır bir yüke dönüşmeden özgür kaldığını, nasıl nezaketle kucaklandığını izlerdiniz.

Bilmem ki...

Gökyüzüne açılan bir pencere gibiydi o! Sen ne kadar karanlıkta olursan ol, hangi gölgelerle savaşırsan savaş, nasıl bir ağırlığı taşırsan taşı, sonunda masmavi, içini açan, huzur dolu bir göğe ulaşmak gibiydi onun yanında olmak. Vakur ve kendinden emin havası ruhunu sakinleştirir, kalbini aydınlıkla buluşturur, zihnini dinginliğe kavuştururdu. Soruların nihayet sessizleşir, yanıtlar zaten hep orada yanı başındaymış gibi, yılların telaşını kenara bırakırdın. Tıpkı tüm varlığımın nazikçe yatıştığı, masmavi bir gökyüzüne açılan bir pencereden baktığımda olduğu gibi, yeniden umudu görürdün...

Güneşin Altında Yeni Bir Şey Yok

Sonbaharın ilk günleriydi. Ne zamandır derinlerde bir yerde kendini hissettiren ve her seferinde kulaklarımı tıkamaya çok gönüllü olduğum o huzursuzluk sesleri, varlığını daha fazla belli etmeye başlamıştı bile. Niyetli değildim. Ne dönüp bakmaya ne de ardını kurcalamaya. Kolay değil ki bu işler! Kim bilir kaç sene evvelinden neler gömmüştük oralara.

Bilmem kaç yıl önce olmuş bitmiş olayların, durumların, geçmiş gitmiş insanların izleri, bunca zamana inat hâlâ şimdiye sızıyor belli ki. Oysa ben ne çok çabalar sarf ettim onları arkada bırakmak için. Ne çok nefes egzersizi, ne çok meditasyon, tonla kitap, bir dolu seminer, bir o kadar da video. Onca harcanan zaman, onca verilen emekten sonra şimdi nasıl gönüllü olayım ki usul usul yeniden varlığını sezdiren bu seslere?

Belki bir zamanlar kayıptım. Ama artık tam da olmam gereken yerdeyim. Yani, en azından oraya yakın olmalıyım.

Olmalıyım, değil mi?

Yoksa yine mi olmadı?

Olur gibiydi...

Zihnimin bitmez tükenmez sorgulamalarıyla ben, bu sonbahar da huzurdan uzaklara yelkeni çoktan açmış gibiydim. Ama şimdi önemli olan ne yapacağımdı. Pek çok durumda olduğu gibi, kalbimin sesine ait bu farkındalığı da halının altına mı

süpürecektim yoksa bir yine yeniden projesi olarak Pandora'nın kutusunu bir kez daha açmaya mı yönelecektim?

Karar vermenin, seçim yapmanın can sıkıcı ağırlığıyla, sorumluluktan kaçan küçük çocuğun edasını takınıp hızla uzaklaştım konudan. Yazın son günlerinde, güneşin, doğanın tadını çıkarmak vardı. Leylekler göç etmeye başlamış, yapraklar sararmaya yüz tutmuş, serin rüzgârlar ufaktan hissedilir olmuştu. Küçük bir tatilin tam zamanı değil miydi? Zaten ben bunu çok hak etmemiş miydim?

Böylece rotamı kendi derinliklerimden hızla Güney'in sığ sularına çevirdim. Oralarda hâlâ deniz suyu sıcaktı ve yazdan kalma günler vardı. Çok vakit harcamadan ve zihnimde fazlaca evirip çevirmeden, çabucak bir plan yaptım. O kadar ki bir gün sonra yola çıkmıştım bile.

Güya beklentisizliğin mucizevi harikalığını yaşayacağım bu yolculukta, uçaktaki maceramdan tutun da motele yerleşene kadar pek çok söylenmelerim oldu. Demek ki beklentilerimi pek de evde bırakamamıştım.

Sahi, bırakılıyor muydu o?

Nasıl yapıyorduk tam?

Neydi?... Neydi!

Anlatıyorlardı bir yöntemler, teknikler filan ama... İşte, iş başa gelince uygulamak esastı zaten. Orada hatırladın hatırladın, yoksa bari bir dahakine niyet et. En azından niyet etmekle kapansın bu borç.

Ah, bu zihnim ah!... Ne hesaplaşması diner ne sorgulaması biter. Tatile gelirken zihnimi de yanımda getirdiğimi unutmuş olmalıydım. Halının altına süpürüp kurtuldum sandıklarım sadece bir düşünce kadar uzaktalar. Odaklan, oradasın. O kadar yakınız maalesef.

Odama rahatça yerleştim. Müttevazı bir odaydı. Bir karyola, küçük ahşap bir gardırop, minik bir masa ve bir sandalye. Bir de ufacak banyosu vardı. Televizyon, internet gibi şeylerden uzak kalmak istemiştim zaten. Bu moteli seçmemin nedenlerinden biri de bu sadeliğiydi. Ayrıca hem doğanın tam içinde hem de denize beş on dakika mesafedeydi.

Sahibesi olan hanım çok eskiden yerleşmiş buralara. Önceden kendi eviymiş. Eşiyile beraber bu çiftlikte yaşıyorlarmış. Eşini kaybedince butik bir motele çevirmiş çiftliği. Şimdilerde hem organik ürünler yetiştiriyor hem de misafirlerini ağırlıyormuş.

Ortamdaki samimi havadan anladığım, çoğu misafir buranın daimi müşterisiydi. Dost ziyaretine gelir gibi sık sık konaklıyor gibi görünüyorlardı. Çok da şaşırmadım buna. Sıcak, doğal, samimi, içten bir havası vardı buranın. İnsanı kendine doğru hızla çekiveriyordu.

Tatilimin ikinci gününde sabah daha erken kalkmaya karar verdim. Sahilde, çıplak ayaklarım suyun içinde uzun bir yürüyüş yapmak istiyordum. Hatta belki biraz da meditasyon. Günün kalanını da deniz ve güneşle geçirmek fena olmazdı. Ne de olsa burada sayılı günlerim vardı ve tadını çıkarmalıydım. Anı yaşamalıydım. Hem kendimi böyle deniz, kum, güneş, anı yakalama filan diye oyalamak da fena fikir değildi. Yoksa halının altındakilerin görünmesi an meselesiydi.

Yürüyüş, meditasyon derken nihayet bir şezlong çektim kalbimin ısındığı bir ağacın yanına. Havlumu da atıp, sere serpe uzandım güneşin sıcacık kollarında. Bir zaman sonra üzerime düşen bir gölge hissettim. Merakla açiverdim gözlerimi.

Kocaman hasır şapkasından sarı örgülü saçları uzanan, beyaz uçuş uçuş elbiseli bir hanım, gülümseyerek bana bakıyordu. Ben de yüzüme gelen güneş kesmek için elimi alnıma doğru götürerek, doğruldum.

“Merhaba...” diyerek selamladı beni. Parlak yeşil gözlerindeki neşe içimi ısıtmıştı. Hiç bekletmeden onu yanıtladım.

“Merhaba.”

“Nasılsınız, gününüz nasıl geçiyor?”

Hafif aksanlı konuşmasından onun bir yabancı olduğunu anlamıştım. Ancak dilimize de oldukça hâkimdi. Demek ki uzun zamandır burada yaşıyordu.

“Teşekkür ederim, iyi geçiyor, bu mevsimde güneşin altında bulunuyor olmak harika.”

Onu yanıtlarken, tatilimin tadını çıkardığımı, kendimi bu ana odakladığımı, her şeyi geride bıraktığımı vurgulamıştım sesimdeki heyecan ve neşeyle. Elbette, halının altındakilerden söz edecek değildim.

“Evet, haklısınız. Bu fırsatı kaçırmadığınız iyi olmuş. Siz konuşurken, eski bir söz vardı sevdiğim, o geldi hatırıma.”

“Nedir o?”

“Güneşin altında yeni bir şey yok derler.”

Ne demek istediğini tam anlayamadığımdan olsa gerek, yanıt veremedim. Kısa bir boşluk oluştu. Sonra yeniden en sıcak gülümsemesiyle cümlesine devam etti.

“Ama siz yine güneşlenmeye devam edin tabii. Ben de daha fazla vaktinizi almadan işlerime döneyim. Yeniden görüşmek üzere.”

“Tabii, görüşmek üzere. Size de kolaylıklar dilerim.”

Henüz adını bilmediğim bu hanımefendi yanımdan ayrıldıktan sonra, tekrar şezlonguma uzandım. Bu defa onu biraz daha ağacın altına çektim ve arkasını dikleştirdim. İster istemez düşünmeye başlamıştım, karşımda uzanan uçsuz bucaksız denize bakarken.

Ne demek istemişti ki? Ne vardı güneşin altında? Ya da ne yoktu? Yeniler yoksa eskiler vardı. Bu iyi miydi, kötü mü? Eski-yi bırak, yeniye bak mı demek istemişti? Ya da eskide olanlara sahip çık, önce onları hallet mi diyordu?

Nereden çıkmıştı şimdi bu sorular? Tam da deniz, kum, güneş uzanmıştım kumsala... Neşeli şarkıların nakaratları zihinimde dolarken, gereği var mıydı? Hiç mi kaçılmıyordu bu işten? Onca kilometre yol yaptıktan sonra bile yakalanmıştım o varlığımın derinlerine değen sorulara.

Belki de sorularla barışmalıydım!

Yanıtlarından korkunca sorulardan kaçınıyor insan. Sorular her zaman da yanıtı bulmak için değildi belki de...

Sadece sorma halini deneyimleyebilir miydim? Bu da o an için bir var olma şekli değil miydi?

Soru sormak ve durmak...

Hızla bir cevap aramadan, öylece bir süre durmak...

Bir an için neler olup bittiğine bakmak. Bu deneyimin içinde olmak. Sadece sorma halinin senin içinde neleri değiştirip dönüştürdüğünü izlemek...

Bir şey beklemeden, orada olmak ve gözlemlemek. Bir yanıt arama telaşına düşmeden sadece deneyimin içinde durmak.

Olabilir miydi bu?...

Acı Değildim, Aşk Değildim

Aslında birçok motelde kahvaltı dışında yemek bulunmamasına karşın, benim seçtiğim motelin bir başka güzel tarafı da şehir merkezine çok uzakta bulunduğu için, öğle ve akşam yemeğini servis ediyor olmasıydı. Hem de yiyeceklerin birçoğu motelin kendi bahçelerinde yetiştirilen organik malzemelerle hazırlanıyordu. Zaten o vakte değin yediğim her şey çok lezzetliydi. Tariflere ustalık sahibi bir elin değdiği belliydi.

Yemeğimin orta yerindeydim ki tanıdık bir ses, “İyi akşamlar...” diyerek bana doğru yaklaştı. Başımı hafifçe kaldırdığımda, elinde bir fincan kahveyle sabah gördüğüm hanımefendinin yanıma geldiğini gördüm. Fincanı tutan parmaklarındaki büyük yüzükler ilk anda gözümü almıştı.

Onu görünce biraz şaşırmıştım çünkü onun da bu motelde kaldığını bilmiyordum. Elimdeki çatal bıçağı bırakıp ona doğru döndüm ve söze girdim.

“Merhaba. Sizi gördüğüme şaşırdım, siz de mi burada kalıyorsunuz?”

Hoş bir kahkaha attı.

“Evet, hem de oldukça uzun zamandır...”

“Nasıl yani?”

“Haklısınız, sizinle tanışma fırsatımız olmadı. Ben Nena, motelin sahibesiyim.”

“Ah, öyle mi? Çok memnun oldum. Ben de Berrak. Doğrusu sizi sabah kumsalda gördüğümde oradan geçen biri sanmıştım.”

“Haklısınız, ben de kendimi tanıtmadım zaten. Nasılsınız, her şey yolunda mı? Yemeklerimizden, odanızdan memnun musunuz?”

“Evet, çok teşekkür ederim. Burası harika bir yer. Hemen ısındım. Çok hoş bir ortam var. Buyurun, oturmaz mısınız? Kahve için belki bana eşlik edersiniz?”

“Tabii, harika olur.”

Motelin sahibesi, yani Nena, çok hoş, çok zarif bir hanımefendi. Olgun yaşına rağmen oldukça genç ve dinamik görünüyordu. Avrupai havasının yanı sıra, görmüş geçirmiş, tecrübeli bir hali de vardı. İnsan, zaten böyle birini tanımak isterdi ama sabah söylediği o esrarengiz cümle de beynimde hâlâ yankılanmıyor değildi. Biraz da onun için davet etmişim onu yanıma: Zihnimi sustursun diye!

Biraz oradan buradan sohbet ettik. Ne kadar zamandır moteli işlettiğinden, misafirlerinden, organik tarımdan, oradaki yaşamın nasıl olduğundan. Ve biraz da eşinden... Ondan söz ederken buğulanan gözleri, ardındaki acıyı gizlemeye yetmiyordu. Zaten konuyu değiştirmemiz de çok uzun sürmedi.

Sabahtan beri aklımın takılı olduğu yere gelmeye pek hevesliydim. Daha fazla beklemeden direkt girdim konuya.

“Sabah söylediğiniz cümle benim için çok çarpıcıydı. İtiraf etmem gerekirse, günün kalanında bunu epey düşünmüş olduğumu söyleyebilirim.”

Aramızda kısa bir gülüşme oldu. Kahvelerimizden birer yudum aldık. Işıl ışıl bir bakışla söze girdi.

“Ne anlama geldiğini yorumlamaya çalıştınız. Benim bunu neden söylediğimi merak ettiniz... Peki. Bu cümle, dünyada yaşanmamış bir şey yok diyor. Yani ne varsa insana dair, iyisi ve kötüsüyle bugüne kadar oldu ve bundan sonra da olmaya